

den ena utkräver dubbelt eller mera än af den andra i skatteväg; och så kommer den nya väglagen och lägger ytterligare börda på den förut tyngst beskattade.

Hittills har någon utsigt, om ock ringa, funnits, att ändringar och rättelser i någon mån kunnat ske. Men denna utsigt förmärkas betydligt, hvad vägunderhållningsskyldigheten angår. Vägdelningar kunna naturligtvis ej förekomma så ofta som taxeringar af jordbruksfastighet.

På grund af hvad jag sålunda anfört, hemställer jag vördsamt:

1:o att, i händelse Riksdagen beslutar höja bevillningen för jordbruksfastighet, antaga olika benämningar på den hittills gällande och den förhöjda;

2:o att, i bevillningsförordningen göres den bestämelsen att vid taxeringsvärdets åsättande å jordbruksfastighet hufvudsakligast fästes afseende vid dess afkastningsförmåga.

Stockholm den 30 januari 1892.

A. Svenson
från Edum.

N:o 150.

Af herr **E. Thermo**, om nedsättning i lokalportot för brevkort.

Då Kongl. Maj:t genom utfärdande af nådiga kungörelsen af den 21 december 1888 beträffande postverkets rätt i fråga om befordran af bref och brevkort m. m. beseglade det s. k. postmonopolet, anbefaldes i

sammanhang dermed generalpoststyrelsen att verkställa utredning om, huru vida och i hvilken mån lindring i afgiften för lokalbrefbefordran kunde utan afsevärd olägenhet för postverket ega rum.

Generalpoststyrelsens underdåniga utlåtande härom afgafs den 1 mars 1889. Deraf framgår i hufvudsak följande: styrelsen konstaterar det kända faktum, att en nedsättning i portoafgift framkallar en ökad korrespondens; säger att det synes vara tvifvelaktigt, om denna regel kan vara tillämplig äfven då fråga är om en afgift, som redan är mycket låg, samt att den alltjemt fortgående utvecklingen af telefonväsendet sannolikt komme att medföra en minskning i brefutvexlingen. Vidare erinras om Riksdagens beslut i april 1884, hvarigenom vigtskalan för lokalförsändelserna lemnades oförändrad, och afgiftskalan bestämdes till hvad den var intill nästlidna års slut. Generalpoststyrelsen ansåg sig på grund af allt detta icke kunna föreslå någon nedsättning i portoafgifterna för lokalbrefkort. Deremot förordade styrelsen en nedsättning i portot för lokalbefordran af korsbandsförsändelser, innehållande varuprof, trycksaker eller affärshandlingar, till hälften af minimiportot vid annan befordran. Kongl. Maj:ts i öfverensstämmelse med detta förslag till Riksdagen aflättna proposition blef också af Riksdagen bifallen.

Det är svårt att fatta, huru generalpoststyrelsen, efter det resonnement, som jag här ofvan resumerat — ett resonnement, som styrelsen för öfrigt, genom andra uttalanden, som här nedan skola anföras, sjelf delvis motsagt — kunnat komma till det resultat, att portot för lokalbrefkort icke borde föreslås till nedsättning i sammanhang med reduktionen af lokalportot för nyssberörda korsbandsförsändelser. Lika goda skäl synas mig nemligen föreligga för den ena nedsättningen som för den andra.

Generalpoststyrelsen säger i sin skrifvelse af den 1 mars 1889, dels att det synes vara »tvifvelaktigt», att nedsättning i portoafgift framkallar ökad korrespondens, »då fråga är om en afgift som redan är låg», och dels, att det »med säkerhet kunde antagas», att den beräknade minskningen i inkomsten för korsbandsförsändelser »komme att mer än motvägas af den ökning i antalet af dylika försändelser, som genom nedsättningen i afgift komme att framkallas». Båda dessa, hvarandra motsäggande yttranden åsyfta bland annat den för korsbandsförsändelser utgående minimiafgiften 4 öre, hvilken för lokalbefordran skulle nedsättas till 2 öre.

Den konkurrens med telefonväsendet, som generalpoststyrelsen omnämner, borde väl äfven i sin mån, sedt ur nyssnämnda synpunkt, hafva manat till att, beträffande brefkortportot, beträda den mångbepöfvade vägen: portonedsättning, i synnerhet då det gäller lokalkorrespondensen, der ju telefonen spelar en jämförelsevis stor roll.

Den portoinkomst för år räknadt, som postverket, enligt verkställd räkning, kan antagas hafva af den lokala brefkorts-korrespondensen, utgör ett belopp af 8,218 kronor 60 öre. Hade portot för dessa försändelser utgått med respektive 3 och 6 öre för enkla och dubbla brefkort i stället för 5 och 10 öre, så skulle inkomsten hafva utgjort 4,931 kronor 16 öre. Minskningen i inkomst skulle således blifvit 3,287 kronor 44 öre, förutsatt att icke generalpoststyrelsens åsigt om ökning i försändelsernas antal genom nedsättning i afgiften, äfven i förevarande fall skulle visat sig vara fullt riktig.

Men äfven om så icke skulle vara händelsen, något som dock all tidigare erfarenhet motsäger, så handlar det här om ett jemförelsevis så obetydligt belopp, att man, om icke för annat så dock för konsekvensens skull bör undanrödja denna sista kvarlefva af oegentlighet i postverkets afgiftsskala, bestående deruti, att postverket mot ett visst belopp befordrar en försändelse från Ystad till Haparanda och sedan låter hembära den till adressaten, men fordrar samma afgift, om försändelsen postbehandlas endast vid endera anstalten.

Analogien med öfriga portoafgifter för endast lokalbehandling och för lokalbehandling jemte postbefordran skulle rätteligen mana till att föreslå lokalbrefkortportots nedsättning till 2¹/₂ öre för enkelt brefkort och 5 öre för brefkort med svar betaldt. Men då det icke torde vara lämpligt använda porton af valör, som ej slutar på jemna ören, så föreslår jag,

att Riksdagen ville besluta, att portot för enkla och dubbla lokalbrefkort bestämmes till respektive 3 och 6 öre.

Stockholm den 30 januari 1892.

Edvard Thermanius.
